

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1781/2018
13.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Тодоровић, адвокат из ..., против туженог ЈКП «Дрина» из Малог Зворника, чији је пуномоћник Владимир Драгичевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и утврђења постојања радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 170/18 од 05.02.2018. године у седници одржаној дана 13.09.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 170/18 од 05.02.2018. године у ставу првом, другом и четвртном изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П1 65/16 од 21.11.2017. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да су уговори о раду број 02-565 од 31.07.2014. године, 02-659 од 29.08.2014. године, 02-766 од 30.09.2014. године, 02-864 од 31.10.2014. године, 02-1061 од 31.12.2014. године, 02-267 од 31.03.2015. године, 02-570 од 30.06.2015. године, 02-887 од 30.09.2015. године, 02-1222 од 31.12.2015. године и 02-307 од 31.03.2016. године, који су закључени са туженим на одређено време ништави од самог почетка јер су закључени супротно одредбама члана 37. Закона о раду, те се утврђује да је тужилца са туженим засновала радни однос на неодређено време почев од 01.07.2014. године, што је тужени дужан признати и трпети. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се поништи решење о отказу уговора о раду број ... од ...2016. године, донето од стране в.д. директора туженог и обавезе тужени да тужилцу врати на рад на неодређено време. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 98.250,00 динара, док је захтев за накнаду трошкова преко досуђеног па до траженог износа од 114.750,00 динара одбијен. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужилце за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 157.500,00 динара са законском затезном каматом од доспелости па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 170/18 од 05.02.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Лозници П1 65/16 од 21.11.2017. године, те утврђено да су уговори о раду број 02-766 од 30.09.2014. године, 2-864 од 31.10.2014. године, 02-1061 од 31.12.2014. године, 02-267 од 31.03.2015. године, 02-570 од 30.06.2015. године, 02-887 од 30.09.2015. године, 02-1222 од 31.12.2015. године и 02-307 од 31.03.2016. године који су закључени са туженим на одређено време ништави, јер су закључени супротно одредбама члана 37. Закона о раду и утврђује да је тужила са туженим засновала радни однос на неодређено време почев од 30.09.2014. године, што је тужени дужан признати и трпети, поништено решење о отказу уговора о раду број ... од ...2016. године донет од стране в.д. директора туженог и обавезан тужени да тужиљу врати на рад на неодређено време. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка, тако што је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова у износу од 98.250,00 динара и обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 105.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, у преосталом делу жалба тужиље је одбијена и првостепена пресуда у преосталом делу којим је одбијен захтев тужиље за поништај уговора о раду број 02-565 од 31.07.2014. године, 02-659 од 29.08.2014. године и утврђење да је тужила у радном односу код туженог од 01.07.2017. године до 29.09.2014. године потврђује. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога.

Тужила је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одреба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на које ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, мајка тужиље која је била у радном односу код туженог, са тадашњим директором туженог ББ разговарала је о пријему тужиље на њено радно место по њеном одласку у пензију, са којим предлогом се он сложио. Тужени је дана 04.06.2014. године, тражио сагласност за попуњавање упражњених радних места, јер ће у периоду од 01.07.2014. године до 31.12.2014. године одређени број радника испунити услове за одлазак у старосну пензију. Након што је тужилиној мајци због одласка у пензију отказан уговор о раду дана 30.04.2014. године, а пре прибављене сагласности за пријем радника, тужени је закључио уговор о раду са тужиљом на одређено време 01.07.2014. године на пословима са шестим степеном стручне премене, занимања послови ..., ради обављања послова референта за ..., а ради замене одсутног радника и повећаног обима посла.

Након тога до 30.06.2016. године, тужила је са туженим закључила још 10 уговора о раду на одређено време из истих разлога, као и уговор од 01.07.2014. године. У овом периоду тужила је обављала исте послове као референт за ..., затим за ... послове и Након истека сваког од уговора, тужени је доносио решење о престанку радног односа чију законитост тужила није оспоравала у поступку пред надлежним судом. Дана 31.03.2016. године, тужила је закључила последњи уговор о раду на одређено време, након чега је тужени донео решење о њеном отказу уговора о раду дана ...2016. године, чији поништај поднетом тужбом тужила захтева у овом поступку. Закључком Владе Републике Србије од 08.09.2014. године Општине Мали Зворник ЈКП „Дрина“ одобрен је пријем два радника на два радна места на неодређено време са вишом стручном спремом којом приликом су примљена два радника у радни однос на неодређено време. Чланом 20. Правилника о систематизацији радних места код туженог из јуна 2012. године, предвиђени су послови радног места референта за ...

На основу утврђеног чињеничног стања, правилно је побијаном пресудом усвојен тужбени захтев тужиле и утврђено да су ништави закључени уговори о раду са тужилом на одређено време у периоду од 30.09.2014. године до 31.03.2016. године, те да је тужила код туженог засновала радни однос на неодређено време почев од 30.09.2014. године и поништено решење о отказу уговора о раду тужиле и обавезан тужени да је врати у радни однос на неодређено време.

Члан 37. став 1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 25/14), прописује могућност и услове закључења уговора о раду на одређено време ради заснивања радног односа, док став 6. овог члана закона прописује да ако је такав уговор о раду закључен супротно одредбама овог закона или запослени остане да ради на пословима најмање 5 радних дана по истеку времена за који је уговор закључен, сматра се да је радни однос закључио на неодређено време.

Применом става 1. наведене одредбе закона, тужени је у спорним уговорима које је закључивао са тужилом, као основ закључења наводио замену одсутног радника, иако се радило о попуњавању радног места, које је остало упражњено и за које је потреба била трајна, јер је запосленом који је радио на том радном месту, радни однос престао услед остваривања права на пензију. Дакле, тужени је са тужилом закључивао спорне уговоре на одређено време супротно ставу 1. члана закона, због чега се има сматрати да је радни однос тужиле код туженог заснован на неодређено време сагласно ставу 6. члана 37. овог закона.

Неосновани су наводи ревизије којима се указује на погрешну примену члана 37. став 6. Закона о раду, јер том одредбом није прописана ништавост уговора о раду. Ово из разлога како је наведено према овој одредби закона: „ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона и ако запослени остане на раду код послодавца најмање 5 радних дана по истеку времена за који је закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време“. Пошто је радни однос тужиле заснован на одређено време супротно разлозима прописаним законом, у случају када постоји потреба посла чије је трајање временски не одређено, тада је испуњена претпоставка да се радни однос сматра радним односом заснованим на неодређено време.

Како се осталим ревизијским наводима не доводи у питање правилност побијане пресуде, то је Врховни касациони суд применом члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић